

έφυγε μαζί με την κυρία του. Μά σε λίγο συνελήφθη μέσα σ' ένα δάσος από το απόσπασμα του συνταγματάρχου Μόρισσον.

«Ο Κάρυ διηγήθηκε τότε στον Μόρισσον την θλιβερή του ιστορία, του μίλησε για το θάνατο της γυναίκας του κι' αυτός συγκινημένος, τον διευκόλυνε να δραπετεύσει, γιατί να μπορέσει να πάη ν' ασφαλίση κάπου το παιδί του...

Στο σημείο αυτό, ο νεαρός αξιωματικός στάθηκε.

— Έξακολουθήστε, είπε ψυχρά ο πρόεδρος Λίνκολν.

— Μά, συνέχισε ο αξιωματικός, τη στιγμή που ο Κάρυ επιχειρούσε να διασχίση τις γραμμές μας με την κόρη του, ένας λοχίας αναγνώρισε δυστυχώς τη μικρούλα που ο πατέρας της την είχε θάψει μαύρη...

— Είπες: δυστυχώς! διέκοψε ο Λίνκολν αυστηρά. Πρόσεχε τὰ λόγια σου, ύπολοχαγέ.

— Συγχωρήστε με, κύριε πρόεδρε... Η μικρούλα λοιπόν αναγνωρίστηκε κι' ο λοχαγός Κάρυ συνελήφθη καθώς και ο συνταγματάρχης Μόρισσον, που διευκόλυνε τη φυγή του. Τη συνέχεια την ξέρετε, κύριε Πρόεδρε.

Ο Λίνκολν θυβίστηκε για μερικές στιγμές σε σκέψεις.

Έπειτα είπε:

— Ο Γκράντ έκανε καλά. Κι' ασφαλώς δεν θα επέμβω εγώ για τον Μόρισσον. Δεν μπορώ να συγχωρήσω τέτοιες αδυναμίες.

Ο Λίνκολν θα έλεγε περισσότερα, αν ένας αλλόκοτος θόρυβος δεν άκουγόταν εκείνη τη στιγμή από τον αντίπαλο.

Ακουγόντουσαν δυνατές φωνές, μέσα στις οποίες ξεχώριζε η δροσερή φωνή ενός παιδιού που έλεγε:

— Θέλω να δω τον κύριο Πρόεδρο!... Θέλω να δω τον κύριο Πρόεδρο!...

Ο γραμματέας του Λίνκολν, για να επιβληθῆ, ύψωσε κι' αυτός τη φωνή του.

Νευριασμένος στο τέλος ο Λίνκολν άνοιξε την πόρτα.

Άμέσως όλος ο κόσμος σώπασε...

Ρίχνοντας μιά ματιά ο Πρόεδρος, είδε ένα γέρο μαύρο με κίτρινα βαμβακερά ρούχα που κρατούσε από το χέρι μιά ξανθή παιδούλα. Τα χρυσά μαλλιά του χαριτωμένου αυτού παιδιού σκόρπιζαν γύρω τους φως και τὰ γαλάζια μάτια του κύτταζαν τον Πρόεδρο με μιά σιωπηλή ικεσία.

— Γιατί αυτός ο θόρυβος; ρώτησε ο τελευταίος.

Άμέσως ο γέρος Νέγρος έπεσε γονατιστός και μιλώντας παρεφθαρμένα άγγλικά είπε:

— Κύριε Πρόεδρε, θάδισα μέρες και νύχτες κ' ήρθα εδώ για να σάς ζητήσω χάρι για τον πατέρα αυτού του παιδιού. Βλέπετε πόσο όμορφη είναι η Βιργινία. Θα εύλογη όσο ζῆ το όνομά σας.

Ο Λίνκολν κατάλαβε άμέσως ότι έπρόκειτο για την ύπαρξη Κάρυ—Μόρισσον κι' ότι αυτός που του μιλούσε ήταν ο μπάρμπα Μπλλυ.

— Όχι, είπε αυστηρά, η στρατιωτική δικαιοσύνη θα κάνει το έργο της.

Ο μαύρος χαμήλωσε το κεφάλι του...

Τότε η μικρή Βιργινία προχώρησε κι' έπιασε τον Πρόεδρο από το χέρι.

Ξαφνιασμένος εκείνος την άφησε να τον οδηγήσει στην πολυθρόνα του. Κάθησε σ' αυτή, άνίκανος να διώξη το χαριτωμένο αυτό παιδάκι.

Η Βιργινία μάλιστα σκαρφάλωσε στα γόνατά του κι' άρχισε να του λέη χίλια-δυό συγκινητικά πράγματα που άφορούσαν το μπαμπά της, τη μαμά της και την εύτυχισμένη ζωή που έκαναν άλλοτε στο έξοχικό τους σπίτι.

Ο Λίνκολν την άκουγε... Και με την φαντασία του έβλεπε την εύτυχισμένη και γαλήνια ζωή αυτής της οικογενείας, που ο πόλεμος την είχε άφανισει.

— Θεέ μου! ψιθύρισε. Πόσο κακός είναι ο πόλεμος!

Έξαφνα, σηκώθηκε μ' ένα πήδημα, τόσο γρήγορο, ώστε η μικρούλα Βιργινία τρόμαξε.

Φώναξε το νεαρό αξιωματικό κι' έγραψε δυό λέξεις:

— Πηγαίνετε, τον διέταξε, στο στρατηγό Γκράντ αυτή τη διαταγή της χάριτος για το λοχαγό Κάρυ και τον συνταγματάρχη Μόρισσον.

Η Βιργινία σκαρφάλωσε στα γόνατα του Λίνκολν

σκληρότητα...

YVES DARTOIS

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Θέλετε να μάθετε ποιοι από τους διασημότερους «άστέρους» έχουν το ρεκόρ στα διαζύγια;

Η Πόλα Νέγκρι και η Τζίν Χάρλοου με τέσσερα διαζύγια ή καθεμιά.

Τελευταία όμως το ρεκόρ αυτό το κατέρριψε μιά νέα βεντέττα, άγνωστη ακόμα στο παγκόσμιο κοινόν, μάλιστα της οποίας το μέλλον προαναγγέλλεται λαμπρότατο, η Βαρβάρα Ντριούς.

Η βεντέττα αυτή, μολονότι είναι ακόμη 22 ετών, έχει παντρευτή ως τώρα πέντε φορές κι' έχει χωρίσει άλλες τσέες...

Τώρα πρόκειται να παντρευτή για έκτη φορά. Φαντασθήτε πόσους γάμους θα έχη κάνει, όταν γίνη τριάντα ετών.

Κάνοντας κατάπιν το θυμωμένο, σταμάτησε τις εύχαριστίες του μαύρου μπάρμπα Μπλλυ. Μά δεν μπόρεσε να έμποδίση και τη μικρούλα Βιργινία να του φιλήση το χέρι. Η γέριχη καρδιά του είχε αναστατωθῆ από τη συγκίνηση.

— Είσαι ένα καλό κοριτσάκι, της είπε, φιλώντας τις ξανθές της μπούκλες.

Κι' έπειτα, φωνάζοντας το γραμματέα του, τον διέταξε:

— Δεν θ' αφήσης άλλη φορά να μπουν' έδω μέσα παιδιά. Ο πόλεμος άπαιτεί να εργαζώμαι με